Colaboratorii noştri scriu cărţi

Academicienii pe stadion *)

Avem toate motivele să fim mîndri. O suită de articole găzduite de paginile de magazin ale ziarului „Sportul" au devenit — întregite, îmbogăţite — carte. Inimosul nostru colaborator V. Firoiu n-a ostenit colindînd cercurile „nemuritorilor" pentru a le culege amintirile sportive şi a le înmănunchea, în final, într-un volum menit să convingă tineretul că laurii academici pot face casă bună cu laurii arenei, că nu există incompatibilitate între culmile profesiei şi exigenţele exerciţiului fizic.

În cele 135 de pagini ale cărţii, 25 de oameni de seamă din universul ştiinţific sau cultural deapănă amintiri dintr-un domeniu aproape uitat, pe care numai neastîmpărata curiozitate a gazetarului autor le-a putut readuce la lumină, provocînd la interlocutorii săi mărturisiri cînd pline de candoare, cînd pătimaşe. George Oprescu — jucînd oină, Ion Jalea — mînuind spada, Victor Eftimiu — călărind, Alexandru Rosetti — urcînd potecile munţilor, Horia Hulubei — pilotînd avioane, Ştefan Milcu — jucînd fotbal, Boris Caragea — candidat la traversarea Canalului Minecii, atîtea ilustre figuri ale vieţii noastre publice dedîndu-se cu plăcere activităţii sportive în prima tinereţe, pentru a-şi păstra cele mai frumoase gînduri şi mai tîrziu, la vîrsta maturităţii.

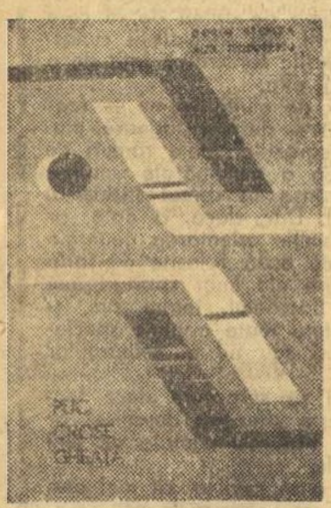

Abordînd personalităţi proeminente dintr-o mare varietate de domenii, autorul cărţii a ştiut prin întrebări iscusite să le stîrnească locvacitatea, pentru ca apoi el însuşi să se retragă în delicata umbră a discreţiei. Trebuie să-i fim recunoscători pentru acest tact.

„Sportivi sub cupola Academiei" este o carte cu multiple virtuţi. Ea nu se poate povesti. Ea trebuie să fie citită. (vib)

*) V. FIROIU : *Sportivi sub cupola Academiei*. Edit. C.N.E.F.S., 1970, preţul lei 6.

CRONICA HOCHEIULUI ROMÂNESC *)

Doi colaboratori fideli ai ziarului „Sportul" şi-au unit forţele pentru a îmbogăţi bibliografia sportivă cu un volum menit să prindă în fascicolul de lumină al istoriei domeniul foarte la modă, dar destul de puţin cunoscut de generaţia tînără, al hocheiului pe gheaţă.

Un neobosit documentarist (Dorin Şteflea) şi un cunoscător desăvîrşit al acestui sport, pe care l-a practicat cu succes (ing. Alexandru Titinel Teodorescu) s-au aliat, cu zestrea lor de informaţii şi amintiri, oferindu-ne o suculentă poveste a cinci decenii de întreceri pe gheaţă.

Stilul reportericesc ales de autori avantajează accesibilitatea cărţii, fără a o sărăci, pentru că naraţiunea cronologică este însoţită de o voluminoasă statistică şi de evocatoare ilustraţii. Se alcătuieşte astfel o bază solidă pentru o viitoare istorie a hocheiului pe gheaţă românesc.

Regretăm doar că interesantul volum nu a făcut obiectul unei logice, normale, difuzări în chiar incinta noilor patinoare artificiale din Bucureşti şi Galaţi, cu prilejul competiţiilor mondiale cărora de fapt cartea le-a fost dedicată.

*) DORIN ŞTEFLEA, ALEX. TEODORESCU : **Puc, crose, gheaţă.** Edit. C.N.E.F.S., 1970, pagini 134, preţul 6 lei.

ÎN PREAJMA EUROPENELOR DE TENIS DE MASĂ

ÎNAINTE DE A FI TÎRZIU

● *Maria Alexandru continuă să poarte sceptrul tenisului de masă românesc*
● *Băieţii nu au valoare internaţională* ● *Cacialmalele Eleonorei Mihalca*

Finalele campionatelor republicane individuale o dată încheiate, pentru secţiile de tenis de masă ale cluburilor şi asociaţiilor sportive a sosit ora bilanţului, a unui prim bilanţ, pentru că pînă la sfîrşitul anului vor mai fi înscrise o serie de concursuri.

După una dintre cele mai importante competiţii interne, cum a fost cea de la Arad, recolta titlurilor de campioni ai ţării prezintă următorul tablou : Progresul Bucureşti (antrenori N. Angelescu şi M. Gantner) trei titluri (de fapt două şi jumătate, întrucît unul a fost obţinut la dublu femei de Alexandru şi Mihalca — ultima fiind de la Politehnica Timişoara) prin Maria Alexandru şi Sergiu Luchian ; C.S.M. Cluj (antrenor emerit F. Paneth), un titlu şi „jumătate" prin Dorin Giurgiucă şi Şerban Doboşi ; Politehnica Timişoara (antrenor P. Hegesi) şi Politehnica Bucureşti (antrenor A. Ardeleanu), cîte o „jumătate" de titlu prin Eleonora Mihalca şi, respectiv, Silviu Dumitriu. Statistica ar mai putea continua şi cu includerea celorlalte medalii ocupate de aceiaşi sau de alţi sportivi. **Mai semnificativă ni se pare însă o comparaţie nu pe tărîm intern, ci pe cel internaţional, mai ales acum, în preajma campionatelor europene de la Moscova (1—8 aprilie). Care este, din acest punct de vedere, valoarea tenisului de masă românesc ?**

La băieţi, situaţia este pe cît de simplă pe atît de precară. Însăşi victoria lui Giurgiucă vorbeşte de la sine. Faptul că jucătorul clujean, departe de ceea ce a reprezentat el cu ani în urmă în concernul internaţional, a reuşit, totuşi, să se claseze pe primul loc, constituie dovada peremptorie că ceilalţi competitori nu au o valoare corespunzătoare unei evoluţii onorabile în întrecerile de anvergură. Prin urmare, hotărîrea federaţiei de specialitate de a nu trimite băieţii la campionatele europene îşi are justificare deplină. Dar, ce se va întîmpla în viitor ? Impasul nu va putea fi depăşit atîta timp cît cei mai mulţi dintre antrenori nu vor ieşi din inerţie, atîta vreme cît nu se va purcede la măsuri eficiente, fără menajamente. Semnalele şi sugestiile ziarului au fost numeroase în acest sens, aşa că reluarea lor nu şi-ar mai avea rostul acum. Totuşi, acţiunile viguroase de redresare s-au lăsat aşteptate. Pînă cînd ?

Şi la fete, pentru că europenele bat la uşă, nu vom lua în considerare unele aspecte privind baza de masă a acestui sport, ci ne vom referi doar la componentele lotului republican.

Ca în atîtea rînduri în ultimul deceniu, greul va fi dus tot de marea noastră campioană, Maria Alexandru. **Chiar dacă la Arad Maria nu s-a prezentat în cea mai bună formă (ar fi neindicat şi iraţional să se ceară unui sportiv să evolueze la cele mai înalte valori în toate competiţiile), conştiinciozitatea cu care ea s-a pregătit** ani de-a rîndul ca şi în ultimele 12 luni, performanţele realizate ne dau convingerea că prima jucătoare a ţării va avea un cuvînt greu de spus la campionatele continentale de la Moscova.

În schimb, forma arătată de colegele Mariei, Carmen Crişan şi Eleonora Mihalca, produce îngrijorare. **Prima, ne-a părut dezorientată, fără vigoarea care îi era caracteristică. Poate să fie vorba de o scădere de moment.**

În privinţa Eleonorei Mihalca, se ştie că, din motive obiective, dar şi dintr-o insuficientă preocupare, instruirea ei de la jumătatea anului 1969 şi pînă în prezent a fost deficitară. Chiar înaintea competiţiei de săptămîna trecută şi cu toată criza de timp, Mihalca a părăsit antrenamentele de la Bucureşti fără o învoire prealabilă. Desigur, nu s-a uitat faptul că Mihalca — prin victoria ei asupra Dianei Schöler — a deschis seria succeselor româneşti la mondialele de la München, cînd au fost cucerite două medalii de argint (la echipe şi dublu fete), una de bronz (Maria Alexandru la simplu), iar toate cele trei jucătoare romînce s-au clasat printre primele 8 din lume. Tocmai de aceea, manifestările de uşurinţă ale Eleonorei Mihalca surprind şi indispun. **Oare acesta să fie răspunsul la ajutorul şi înţelegerea totală de care ea s-a bucurat din partea federaţiei noastre de resort, ca şi a altor foruri sportive ?** La Moscova, aportul lui Mihalca poate fi şi el determinant în rezultatele echipei României, în meciurile de simplu, ca şi la dublu. Sperăm că în zilele care au mai rămas, Eleonora Mihalca şi Carmen Crişan vor găsi resursele corespunzătoare pentru ca antrenamentele lor să capete eficacitatea maximă. **Este necesar să se acţioneze cu calm şi luciditate.**

În cazul cînd se va decide ca şi o a patra jucătoare să facă deplasarea la Moscova, opinăm pentru Magdalena Lesai, mai constantă decît celelalte candidate.

Am spus aceste lucruri acum. Şi e mai bine aşa, decît să fim puşi în situaţia de a le spune după campionatele europene de la Moscova.

Constantin COMARNISCHI

MOFTURI DE VEDETĂ

(Urmare din pag. 1)

***infinit aşa, că oamenii s-au cam săturat să-i suporte capriciile, şi-a înaintat demisia.** A anunţat clubul Steaua că vrea să plece. După 11 ani de activitate în secţia sa de tir ! Fără motive. Fără să ţină seama că în toată această perioadă clubul, de care vrea să se despartă într-un mod atît de neelegant, i-a creat condiţii să-şi termine liceul, să urmeze cursurile fără frecvenţă de la I.E.F.S., să-şi perfecţioneze cunoştinţele în tir. Pur şi simplu : şi-a dat demisia !*

Fără îndoială, nu s-ar fi ajuns la această fulgerătoare despărţire dacă Nicolae Rotaru n-ar fi găsit un climat favorabil. La cîteva zile după ce a depus cererea de demisie, mai precis la 31 decembrie 1969, el este angajat (fără a prezenta cartea de muncă) de clubul sportiv Metalul în funcţia de instructor cu activitatea sportivă de masă. Lăsînd la o parte faptul că nu i s-au cerut acte legale la angajare, clubul bucureştean Metalul îi oferă eminentului trăgător un post în care ştie precis că nu va putea face faţă. Solicitat la concursuri interne şi internaţionale, la stagii de pregătire şi la întreceri de verificare, Nicolae Rotaru nu va putea să corespundă exigenţelor unei activităţi ce necesită nu numai orele unui riguros program, ci şi multe altele suplimentare. Ori clubul sportiv Metalul nu cunoaşte exact importanţa activităţii sportive de masă, ori nu evaluează la modul cuvenit solicitările la care este supus un sportiv de performanţă. Ori le cunoaşte pe amîndouă, însă închide ochii. În rezoluţie, clubul Metalul şi-a lăsat o portiţă. Îl angajează pe Nicolae Rotaru temporar, pînă cînd îi va fi oferit un post de asistent universitar şi va trece la Ştiinţa Bucureşti. Dar generozitatea (aparentă) se dovedeşte a fi ipocrizie în momentul în care este înaintată cererea de transfer. Dacă tot va fi pasager, de ce este nevoie ca între Steaua şi Ştiinţa, Nicolae Rotaru să facă un popas scurt (şi ineficient) la Metalul ?

Lucrurile sînt clare.

Dar clubul Steaua simte acum — pe piele proprie — ce înseamnă să racolezi un sportiv. În trecutul nu prea îndepărtat, multe au fost cluburile sportive care au oftat după sportivii ce şi-au luat geamantanele şi au plecat fără o vorbă de rămas bun fie la Dinamo, fie la Steaua. Cum însă legea vendettei nu trebuie să acţioneze în sportul nostru, răzbunările n-au nici un rost. Nicolae Rotaru dă cu piciorul la 11 ani de muncă într-un club care l-a crescut ca om, ca sportiv. Legea transferărilor sună însă clar : dacă nu posedă dezlegarea clubului pe care-l părăseşte, el este obligat să stea un an în afara activităţii competiţionale oficiale. Şi legea este una pentru toţi sportivii, fie ei la începutul carierei, fie la apogeul ei. Şi credem că trebuie aplicată fără tergiversări şi în cazul lui Nicolae Rotaru. Nu de altceva, dar mîine poate — capricios cum este — să-şi schimbe părerea şi să prefere alt club.

Mai important însă decît cazul în speţă, decît aşa-zisele voiajuri sentimentale ale trăgătorului Nicolae Rotaru, sînt metodele lipsite de probitate ale acelor activişti care n-au înţeles că s-au schimbat multe lucruri în mişcarea noastră sportivă. Oferind unui sportiv posibilitatea de a păşi pe alături de drumul cel drept, acesti activişti fac un evident deserviciu, pun frîne eforturilor de întronare a unui spirit de responsabilitate, seriozitate şi deplină corectitudine în toate domeniile sportului. Poate că, într-un fel, cazul acestor „binevoitori" trebuie mai urgent pus în discuţie decît cel al capriciosului Nicolae Rotaru.

VASILE TEODOR ÎNVINGĂTOR ÎN CURSA DE DUMINICĂ

Concursul de duminică, iniţiat de Şc. sp. nr. 3, în scopul verificării stadiului de pregătire a rutierilor noştri fruntaşi, a satisfăcut, reuşind să creeze — prin organizare şi importanţa acordată de către participanţi şi oficialităţi — o atmosferă de veritabilă întrecere oficială.

Cursa-vedetă, a seniorilor, a început şi s-a desfăşurat într-un tempo rapid, impus de membrii lotului naţional de fond, dar fără ca aceştia să se poată detaşa de pluton. Abia pe ultimii kilometri, un grup format din Ciocan, Ioniţă şi Cosma evadează ameninţător, dar Burlacu recuperează de unul singur, „trăgînd" plutonul după el, oferind colegilor posibilitatea de a-şi disputa sprintul şi salvînd astfel lotul naţional de fond de la o eventuală înfrîngere, survenită din partea lui Ciocan sau Ioniţă.

Rezultate tehnice :

1. T. Vasile 1 h 50:15 ; 2. V. Selejean ; 3. N. Ciumeti ; 4. N. David (toţi din lotul naţional de fond) ; 5. M. Ioniţă (lotul de pistă) ; 6. C. Ciocan (Dinamo) şi alţi 20 de alergători de la Dinamo, Steaua, Voinţa şi Metalul Plopeni.

JUNIORI : 1. M. Popescu (Olimpia) 58:50 ; 2. N. Gherghinescu (Olimpia) ; 3. A. Neagoe (Dinamo) ; 4. I. Cernea (Olimpia) ; 5. I. Gavrilă (Steaua). JUNIORI II : 1. Gh. Pîrvulescu (Steaua) 34:10 ; 2. V. Barbu (Olimpia) ; 3. P. Cîmpeanu (Şc. Sp. 3) ; 4. M. Pop (Olimpia) ; 5. Petre Vasile (Şc. Sp. 3).

prof. Ion STOICA

„NAŢIONALELE" DE SENIORI ALE ALPINILOR ŞI BIATLONIŞTILOR

Începînd de mîine, pîrtiile Postăvarului vor găzdui campionatele naţionale de schi, probe alpine, rezervate seniorilor şi senioarelor. Disputele vor avea loc după următorul program : *joi* — slalom special (pe pîrtia de sub teleferic sau pe cea dintre cabana Cristianu Mare şi Poiana Ruia), *vineri* — slalom uriaş (pe Sulinar), *sîmbătă* — antrenament non-stop, *duminică* — coborîre (pe pîrtia Lupului, atît băieţii, cît şi fetele).

Tot în această săptămînă se vor desfăşura, la Poiana Braşov, şi campionatele naţionale ale biatloniştilor seniori. Probele au fost programate pentru *vineri* (cursele individuale de 20 km seniori şi 15 km tineret) şi *duminică* (ştafeta 4 x 7,5 km).

CAMPIONII DE SĂRITURI AI JUNIORILOR

Campionatul naţional de sărituri rezervat juniorilor s-a desfăşurat pe trambulina mijlocie din Poiana Braşovului, într-un cadru modest, cu o participare modestă şi cu rezultate... modeste, mai cu seamă la categoria juniorilor mici. Faptul este normal dacă ţinem seama de îndelungata întrerupere a activităţii lor (provocată de plecarea antrenorilor la Borşa, unde au avut loc, pînă nu de mult, competiţiile seniorilor) şi de inexistenţa unor trambuline mai mici (pentru iniţiere) şi a altora mai mari (pentru creşterea măiestriei). După cum se vede, săriturile continuă să joace rolul de „cenuşăreasă" a schiului nostru şi, ca atare, nici rezultatele nu pot fi la înălţime.

Iată clasamentele : *juniori mari :* 1. I. Voinea (Tractorul) 224,2 p; 2. I. Bunghez (Tractorul) 213,5 p; 3. Gh. Both (Voinţa Odorhei) 211 p; 4. Al. Erdely (Textila Miercurea Ciuc) 175,6 p; 5. Gh. Biriş (Tractorul) 166,8 p; 6. Al. Covaci (Valea Strîmbă) 145,8 p; *juniori mici:* 1. Gh. Gherca (Dinamo) 212 p; 2. Em. Florea (ASA Bv.) 166,7 p; 3. Gh. Ducar (Dinamo) 161,7 p; 4. Em. Peter (Valea Strîmbă) 157,2 p; 5. V. Olteanu (Energia Bv.) 128,5 p; 6. I. Colcer (ASA Bv.) 119,7 p.

„CUPA DRUMARILOR" LA A XIX-a EDIŢIE

Tradiţionala competiţie a schiorilor bucureşteni, „Cupa drumarilor", îşi dispută a XIX-a ediţie de vineri pînă duminică, pe pîrtiile de la Cota 1400. La acest concurs, organizat de Consiliul sindicatelor al municipiului Bucureşti, prin asociaţia sportivă Proiectantul, şi-au anunţat participarea peste 150 de schiori din circa 20 de asociaţii, printre care Proiect ISPE, ISPFL, IPROCHIM, Proiectantul etc. Programul prevede desfăşurarea curselor de slalom special (vineri), slalom uriaş (sîmbătă) şi a întrecerilor rezervate copiilor (duminică).

PADELE-PAGAE

A MAI TRECUT O IARNĂ...

Din nou — soare de primăvară şi, în curînd, reîntîlnire cu apele Snagovului, Herăstrăului... A mai trecut o iarnă şi, ca întotdeauna, vor reîncepe discuţiile despre selecţie, performanţe, medalii (e anul mondialelor de la Copenhaga). Dar, şi de data aceasta se va aşterne uitarea peste povestea cu bacurile de iarnă ? Iarăşi iniţiativele şi proiectele se vor opri la bariera imobilismului şi a lipsei de pasiune pentru sportul caiacului şi canoei pe care le întîlnim, de mai multă vreme, în diferite centre nautice ?

Ar fi păcat ! Şi, chiar, ameninţător pentru performanţele unui viitor apropiat.

Cum stau, de fapt, lucrurile ? Înaintea cîtorva răspunsuri mi se pare util să reamintesc că, pe lîngă pregătirea fizică multilaterală, sportivii trebuie să rezolve în timpul iernii perfecţionarea tehnicii specifice şi una din formele cele mai eficiente în această direcţie o reprezintă antrenamentele la bac. Aici pot fi eliminate mai uşor deficienţele de tehnică (uneori ele nu pot fi corectate în pregătirea pe apă), se poate asigura introducerea noutăţilor, efectuarea unor studii de specialitate şi în general „construirea" unei tehnici de bază superioară care să înlesnească sportivului obţinerea rezultatelor maxime în sezonul competiţional.

Nu este greu de făcut o statistică a bacurilor existente la noi. Există asemenea instalaţii sportive — după cum rezultă, de hotărîtoare importanţă în pregătire, atît pentru iniţierea cît şi pentru perfecţionarea tehnicii — în Bucureşti (3), Galaţi, Timişoara şi Arad, bacurile de iarnă lipsind din unele centre nautice cum ar fi : Reşiţa, Satu Mare, Tg. Mureş, Brăila, Tulcea.

Este aceasta o bază materială corespunzătoare ? Fără îndoială este nevoie de mai mult şi ţinînd seama că astfel de instalaţii sportive, de mare utilitate, se pot realiza cu cheltuieli minime, am convingerea că nu peste multă vreme şi sportivii din centrele amintite vor avea la dispoziţie bacuri pentru pregătirea din lunile de iarnă. Deocamdată mi se pare, însă, de cea mai mare importanţă folosirea eficientă a instalaţiilor sportive existente, ceea ce ar acoperi în bună măsură necesităţile secţiilor de caiac-canoe.

Realitatea arată o anumită stare de lucruri...

Bacul bucureştean de la stadionul „Republicii" — cel mai vechi — a rămas, ca dotare, la nivelul de-acum 15 ani. Nu s-a reuşit să se schimbe barca de antrenament şi din această cauză nu numai că nu pot fi aplicate noutăţile metodice, dar — mai grav — tehnica deprinsă în asemenea condiţii este defectuoasă. Aceeaşi situaţie la bacul de la stadionul Tineretului, unde se pregătesc mulţi tineri caiacişti şi canoişti talentaţi de la Clubul şcolar şi de la Şcoala sportivă nr. 2 — o importantă pepinieră a performerilor de mîine. Federaţia de specialitate a oferit sprijinul material pentru achiziţionarea unei ambarcaţiuni corespunzătoare, dar administraţia respectivă a cerut ca barca să le fie adusă tot de federaţie, poate şi montată... La Dinamo există, într-adevăr, un bac modern, folosit în pregătirea loturilor naţionale, dar capacitatea acestuia este mult redusă faţă de cerinţe (bacul poate fi folosit de 8 sportivi pe oră, loturile naţionale însumînd, însă, peste 100 de caiacişti şi canoişti).

Iată şi situaţia bacurilor din ţară. La Galaţi, bacul — construit cu destule dificultăţi — a fost inutilizabil în ultimile două sezoane pentru că în preajma lui s-au depozitat ba cartofi, ba mere... La Timişoara, bacul se află în incinta clubului C.F.R., dar clubul nu are secţie de caiac-canoe (!) şi de aceea nu manifestă nici un interes pentru punerea la punct a bazei sportive. Inutil să mai adaug că, de fapt, acest bac figurează doar scriptic în evidenţa federaţiei. La Arad — bacul este o improvizaţie, cu bărci care nu corespund nici pe departe cerinţelor.

Şi asta e tot ! Nu este oare cazul, şi timpul, ca în locul unor lamentări vizînd noi construcţii, cei în drept să treacă urgent la punerea la punct a tuturor bacurilor existente dar, după cum se vede, fie ineficiente, fie... inutilizabile ? Fără această acţiune creşterea numerică şi calitativă va fi, în continuare, frînată şi ne-am putea trezi, o dată, în situaţia de a constata că începe să scadă valoarea generală a caiacului şi canoei. Doreşte cineva acest lucru ?

Nu trebuie ignorată nici necesitatea reală de a se soluţiona în paralel, problema asigurării unor condiţii îmbunătăţite de pregătire pentru sportivii fruntaşi, care vor reprezenta ţara la viitoarele campionate mondiale şi la nu prea îndepărtatele Jocuri Olimpice de la München. Prima etapă ar trebui să fie, după părerea mea, mărirea capacităţii bacului din Parcul sportiv Dinamo, unde la iarnă se vor reîntîlni toţi componenţii loturilor naţionale.

Nu este, de loc, prea devreme pentru o asemenea discuţie. Dimpotrivă. Altfel, va mai trece o iarnă...

Radu HUŢAN

actualităţi

TREI ÎNOTĂTOARE LA „TROFEO DEI NAVIGLI"

În zilele de 14 şi 15 martie se va desfăşura la Milano tradiţionalul concurs internaţional de înot dotat cu „Trofeo dei Navigli". Ţara noastră va fi reprezentată în întreceri de Cristina Balaban, Agneta Şterner şi Anca Georgescu.

FINALELE „CUPEI 8 MARTIE" LA TENIS

Finala competiţiei feminine de tenis dotată cu „Cupa 8 Martie" s-a disputat între Eleonora Dumitrescu (Steaua) şi Ecaterina Roşianu (Progresul). La capătul unui joc viu disputat victoria a revenit jucătoarei de la Steaua cu scorul de 6—5, 6—4. La junioare, finala s-a jucat între Elena Takacs (Progresul) şi Virginia Ruzici (Dinamo). Practicînd un joc mai organizat, Elena Takacs şi-a adjudecat victoria la scorul de 6—2, 6—4.

Celor două cîştigătoare li s-au înmînat, din partea federaţiei de specialitate, frumoase cupe de cristal.

CONCURS DE ÎNDEMÎNARE PENTRU AUTOMOBILIŞTI ŞI MOTOCICLIŞTI

Automobil Clubul Român în colaborare cu Federaţia Română de Motociclism şi Comisia de motociclism a municipiului Bucureşti va organiza duminică 15 martie un concurs de slalom şi îndemînare. La întreceri, care vor avea loc pe traseul din Bd. Leontin Sălăjan (Balta Albă), participă motociclişti şi automobilişti fruntaşi şi începători. Primul start se va da la ora 10.

PARTICIPARE BOGATĂ LA INTERNAŢIONALELE DE PATINAJ

La cea de a IV-a ediţie a concursului internaţional de patinaj artistic (juniori) de la Bucureşti, care începe vineri la patinoarul acoperit „23 August", şi-au anunţat participarea sportivi din 11 ţări : Austria, Bulgaria, Cehoslovacia, Finlanda, Franţa, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Norvegia, Suedia şi România.

SUSPENDATE PENTRU CĂ AU LIPSIT DE LA ANTRENAMENTUL ECHIPEI NAŢIONALE DE BASCHET

La ultimul antrenament al lotului naţional feminin de baschet, cei doi antrenori, prof. Gr. Costescu şi prof. I. Nicolau, au avut neplăcuta surpriză de a constata absenţa a nu mai puţin de şase jucătoare : Suzana Szabados (I.E.F.S.), Bogdana Diaconescu, Ileana Ghiţă, Ecaterina Savu, Cornelia Taflan (Politehnica) şi Margareta Pruncu (Constructorul).

Conform art. 66 din regulamentul de organizare şi funcţionare a F. R. Baschet, care prevede ca „sportivii convocaţi la formele de pregătire a echipelor reprezentative şi care nu răspund acestor solicitări pot fi suspendaţi timp de 1—6 etape ale campionatului naţional", federaţia a hotărît suspendarea numitelor sportive pentru etapa de duminică a diviziei A.

Vă prezentăm viitorii noştri oaspeţi

REPREZENTATIVA DE BOX A S.U.A.

● *Pugiliştii americani posedă un stil profesionist, spectaculos...*
● *Tinereţe, lipsă de experienţă, dar mai multe... „mănuşi de aur" !*
● *4 boxeri de culoare în formaţie*

După cum am mai anunţat, reprezentativa de box a Statelor Unite ale Americii urmează să întîlnească, la Bucureşti — sîmbătă 20 iunie, seara, sau duminică 21 iunie, dimineaţa — echipa similară a României.

Pentru a vă înlesni o cunoştinţă cît mai apropiată cu pugiliştii americani, vom prezenta în rîndurile care urmează echipa S.U.A., aliniată la primele întîlniri amicale pe care aceasta le-a susţinut în cadrul turneului european, la 11 februarie, la Moscova (2—9 cu reprezentativa U.R.S.S., meci la care a asistat şi antrenorul federal Ion Popa, şi 14 februarie, la Minsk (3—8 în meciul revanşă).

Pe ringul moscovit, formaţia americană — antrenată de Pat Nappy, manager al formaţiei armatei Statelor Unite — a utilizat următorii pugilişti :

Categoria 48 kg : WILLIAM HAWTHORNE — 30 de ani, efectuează stagiul militar în localitatea Fort-Nox din statul Kentucky ; boxer de culoare ; a susţinut 82 de meciuri, a cîştigat 65.

Iată opinia antrenorului federal, Ion Popa, pe marginea evoluţiei acestui boxer : **„Foarte tehnic, atacă cu directe de stînga foarte lungi ; eschivează şi blochează bine ; loveşte puternic, upercut de stînga, la ficat ; nu are viteză de deplasare ; poate fi mai uşor depăşit prin contraatacuri".**

Categoria 51 kg : EDWARD SANTIAGO — 17 ani, student din New York ; a debutat în echipa reprezentativă în meciul împotriva Italiei, la cat. 48 kg, fiind întrecut la puncte de Udella ; mulatru ; 29 de meciuri, 22 victorii.

Ion Popa : **„Acelaşi stil ca şi Hawthorne ; redutabil în lupta de aproape, din care „iese" foarte bine, cu lovituri laterale ; execută scăderi de nivel foarte jos şi în faţă ; lacune : nu parează rapid, mai ales loviturile de la distanţă".**

Categoria 54 kg : GEORGES COWLEY — 24 de ani, funcţionar din Chicago ; a debutat în meciul S.U.A. — U.R.S.S., la Moscova, pierzînd la puncte în faţa lui Aleksandr Melnikov ; mulatru ; 63 de meciuri, 47 victorii.

Ion Popa : **„Foarte ofensiv, atacă violent ; se angrenează în lupta de aproape, în care excelează prin lovituri cu ambele braţe ; se deplasează cu uşurinţă".**

Categoria 57 kg : RAY LUNNY — 18 ani, student al Universităţii din Redwood—City ; 32 de meciuri susţinute, 25 de victorii.

Ion Popa : **„Extrem de mobil, atacă prin surprindere cu directe de stînga ; lovitură necruţătoare de stînga ; în lupta de aproape acroşează cu insistenţă".**

Categoria 60 kg : JUAN RUIZ — 20 ani, efectuează stagiul militar la New York ; de două ori învingător în marele turneu amator „Mănuşa de aur" ; 52 de meciuri, 37 victorii.

Ion Popa : **„Foarte rezistent şi foarte tenace ; boxează tehnic şi se deplasează cu uşurinţă ; vulnerabil la directele de dreapta".**

Categoria 63,5 kg : QUIN DANIELS — 21 de ani, student din Detroit ; cîştigător al turneului „Mănuşa de aur", de la New York ; 98 de meciuri, 80 de victorii ; la Moscova, a fost învins prin abandon (dictat de arbitru) de Nikolai Hromov, pe care-l întrecuse la Las Vegas !

Ion Popa : **„Stîngaci ; viteză mare de execuţie ; pare fragil, dar e bine „aşezat" pe picioare ; deosebit de insistent, aplică cu brio loviturile de întîmpinare".**

Categoria 67 kg : ARMANDO MUNIZ — 23 de ani, student din Los Angeles ; participant la Jocurile Olimpice de la Mexico ; metis ; fost campion al armatei americane ; a susţinut 57 de meciuri, cîştigînd 50.

Ion Popa : **„Redutabil în lupta de aproape ; execută serii de 4—5 lovituri foarte variate ; static, uşor de depăşit prin deplasări rapide".**

Categoria 71 kg : JESSY WALDES — 22 de ani, efectuează stagiul militar la Houston, Texas ; a susţinut 183 de meciuri, cîştigînd 171 ; campion al Jocurilor Panamericane în anul 1969 ; la Moscova, a cîştigat meciul cu campionul european Valeri Tregubov, prin descalificarea acestuia pentru lovitură sub centură.

Ion Popa : **„Atacă insistent, este foarte incisiv ; posedă un puternic croşeu de stînga ; se deplasează destul de uşor, eschivează bine."**

Categoria 75 kg : LARRY WARD — 18 ani, student din Milwaukee ; campion al Statelor Unite pe anul 1969 ; anul trecut, a fost întrecut la puncte de campionul european Vladimir Tarasenkov ; boxer de culoare ; 24 de meciuri, 17 victorii.

Ion Popa : **„Scund, se deplasează cu mare viteză, foarte rezistent, excelent în lupta de aproape ; execută serii prelungite de lovituri la cap".**

Categoria 81 kg : JOHN SANTIAGO — 18 ani, elev al Academiei militare din New Mexico ; cîştigător al turneului „Mănuşa de aur" ; a debutat în echipa reprezentativă la Moscova, fiind întrecut la puncte de Vladimir Babarika ; a susţinut 21 de meciuri, a cîştigat 16.

Ion Popa : **„Din cauza staturii — foarte scund — preferă lupta de aproape ; este extrem de ofensiv, nu face nici un pas înapoi ; trimite violente croşee de stînga ; insistă în eschive laterale, spre stînga".**

Categoria peste 81 kg : JERRY DANIELS — 22 de ani, mecanic din Dayton ; campion al statului Ohio ; boxer de culoare ; 30 de meciuri, 24 de victorii ; a debutat la Moscova, fiind întrecut cu greu la puncte de Aleksandr Vasiuşkin.

Ion Popa : **„Foarte mobil, dar insuficient dezvoltat pentru categoria grea ; se apără cu atenţie prin blocaje, dar atacă nepericulos, neavînd nici viteză de execuţie, nici de deplasare.**

În încheiere, trebuie menţionat că boxerii de dincolo de Ocean posedă un stil profesionist, spectaculos, cu multe eschive, scăderi de nivel, blocaje. Ei caută în permanenţă lupta de aproape care se pare că-i avantajează.

Acestea fiind zise, sperăm că pugiliştii români, oarecum avertizaţi asupra virtuţilor (şi lipsurilor) viitorilor lor adversari, ne vor oferi, la 20 sau 21 iunie, un spectacol agreabil şi — de ce nu? — o victorie internaţională de mare prestigiu.

Ovidiu IOANIŢOAIA